

CONCESSIONARIA ESCLUSIVA per la pubblicità di provenienza italiana ed estera: UNIONE PUBBLICITÀ ITALIANA S. A., MILANO.

Buenos Aires, 12. jun. s. New York, je zaradi pomanjkanja kuriva in delne stavke mlekarjev ostal popolnoma brez mleka. Tudi obsežne okoliške pokrajine so v enakem položaju. Ogromne množice mleka so izgubljene ali so bile izlite v reke, ker se nje niso moglo dostaviti.

Akademiki akademije znanosti in umetnosti

Uprava akademije, razredi — Kdo so naši akademiki

Ljubljana, 17. junija. V prvem Letopisu Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani se nam predstavljajo tudi naši prvi akademiki. Za poročilo tajnika Fr. Ramovša o zgodovini ustanovitve akademije sledi kratki življenjepis akademikov na čelu s pregledom imen v prvi in sedanjih upravi in kako se dele akademiki po razredih akademije.

Uprava akademije

Ustanovni občni zbor po zakonski uredbi ustanovljene akademije je bil 12. novembra 1. 1938. Prvi predsednik je bil Rajko Nahtigal, imenovan 4. januarja 1939. Prvi glavni tajnik, Gregor Krek, in prvi razredni načelniki so bili izvoljeni 28. januarja 1939. Načelniki v filozofsko-filološko-historičnem razredu so bili v prvi upravi: Fran Ramovš, Milko Kos in Aleš Ušeničnik v d.; od 1. julija 1942 Fran Stele; v pravnem razredu je bil prvotno načelnik Metod Dolenc, od 23. februarja 1942 pa Janko Polec; v matematično-prirodoslovnem razredu sta bila prvotno načelnika Jovan Hadži in Milan Vidmar, od 16. julija lani pa je Josip Plemelj; načelnik umetniškega razreda je Fran Finžgar. Novi predsednik, Milan Vidmar, je bil imenovan z odlokom Vis. kom. z dne 27. junija 1942. Sedanji glavni tajnik Fran Ramovš je bil izvoljen na občnem zboru akademije 11. julija lani. Sedanji načelniki razredov od lani so: Fran Stele, Janko Polec, Josip Plemelj in Fran Finžgar.

Akademiki po razredih

Akademiki se dele po razredih akademije tako (navedena so tudi imena že do-
mne umirani članov): filozofsko-filološko-historični razred, redni člani: Milko Kos, Rajko Nahtigal, Fran Ramovš, France Stele in Aleš Ušeničnik; dopisni člani: Anton Breznik, Ivan Grafenauer, Ljudmil Hauptmann, Fr. Ks. Lukman, Anton Melik, Matija Murko in Franc Veber; pravni razred, redni člani: Metod Dolenc, Gregor Krek, Rado Kušej, Leonid Pitamic, Janko Polec in Milan Škerlj; matematično-prirodoslovn. razred, razredni člani: Jovan Hadži, Josip Plemelj, Milan Vidmar in Rihard Zupancič; dopisni člani: Alfonz Paulin, Ivan Regen in Ferdinand Seidl (Paulin in Seidl sta umrli); umetniški razred, redni člani: Fr. Finžgar, Rihard Jakopič, Matija Jama, Anton Lajovic, Jože Plečnik in Oton Zupančič. Odkar obstoji akademija, smo izgubili že dva redna člana, in sicer Metoda Dolenca in Riharda Jakopiča, razen tega sta pa umrli še dopisna člana Ferdinand Seidl in Alfonz Paulin.

Nekatera imena

Vsa imena naših akademikov so javno, si dobro znana, vendar so umetniki bolj popularni kakor znanstveniki. Medtem ko so ljudje v tesnem stiku s pisateljem, se zblizujejo z njim po njegovih delih, in medtem ko slikar ter umetnik sploh govori tudi množici iz umetnine — se znanstvenik navadno skriva v zatiski svojega laboratorija in njegova dela znajo primeroma čniti le strokovnjaki, ki so med množico v veliki manjšini. Z umetnikom se pomnožno seznanjamo ob vsaki njegovi razstavi ali ko postane njegova umetnina javna, o znanstveniku pa množica ne zve pogosto nič tudi, ko je končal svoje življenjsko delo. Akademija je že s tem opravila potrebno delo, da je objavila življenjepisne podatke z navedbo njihovega dela (ki jih upravičuje, da so izbrani za akademike) naših znanstvenikov in vrhov v našem umetniškem svetu. Nekatera imena so dobro znana, dela posameznikov pa vendar ne poznamo dovolj dobro.

Umetniki

Leposlovje zastopata dva akademika: Fr. Finžgar in Oton Zupančič. Finžgar se je rodil 9. februarja 1871 v Doslovcih pri radovljici in je zdaj v pokojnem župnik. Redni član akademije je od 7. oktobra 1938 (od njenega začetka). Pisateljsko se je začel udejstvovati že kot dijak in v Alojzijevecu je bil urednik »Domačih vaj«. L. 1912 je začel zbirati svoje spise in doslej jih je izšlo 11 zvezkov. V zbranih delih pa se ni objavljenih vseh njegovih del, potopisov, esejev, mladinskih iger, črtic in drugega. Dekla Ančka je prevedena v češčino in hrvaščino; Sedem postnih slik, Razmiselnja je pa prevedenih v francoščino; v francoščino je tudi preveden »Tale naš Jaka«. — Ime Otona Zupančiča zveni tudi v tujini. Pesnik se je rodil dne

23. januarja 1878 v Vinici (Beli Krajini). Zdal je upravnik gledališča v Ljubljani. Studiral je zgodovino in zemljepis na filozofski fakulteti na Dunaju in nastopil je službo profesorja na klasični gimnaziji v Ljubljani, a temu poklicu se je posvečal samo en semester. L. 1905 je odstopal v Pariz, kjer je proučeval knjižne, dramatske in filozofske pisatelje in pesnike. Od leta 1908 do 1910 je bil domači učitelj v Nemčiji, posej pa živi stalno v Ljubljani. Najprej je bil dramaturg našega gledališča, potem je bil arhivar mestnega arhiva, nakar se je zopet vrnil na gledališče kot dramaturg, pozneje je pa postal upravnik. O njegovem delu ter umetnosti poroča Jubilejni zbornik in številni drugi viri, n. pr. I. Cankarja »Obiski«. Njegova lirčna dela so izšla v desetih knjigah, dramatska dva v Ljubljanskem zvonu in samostojno Veronika Deseniška. Njegova proza je izhajala v Ljubljanskem zvonu (Iz beležnic Pavla Kuzme, 1902) in v Slovanu (Budha in polži, 1915); članki, govori, eseji in ocene so pa zbrani v četrti knjigi »Brane-ga dela«. »Dela Otona Zupančiča« so izšla v štirih knjigah v letih 1936—1938. Izredno številni so Zupančičevi prevodi iz svetovnega slovstva in zlasti slove kongenialni prevodi Shakespearejevih del. — Glasbo zastopa med akademiki Anton Lajovic, arhitekturo Jože Plečnik, slikarji so pa imeli do Jakopičeve smrti dva akademika, a zdaj jih zastopa le Matija Jama.

Rihard Jakopič

Naj se pomudimo ob tej priliki malo pri tem imenu, pri imenu slikarja, ki nas je zapustil šele nedavno in ki je bil v resnici velik umetnik. Rodil se je 12. aprila 1869 v Ljubljani. Bil je redni član akademije od njenega začetka. — Obiskoval je ljubljansko realno, a kot šestolec je šel študirat na akademijo likovnih umetnosti na Dunaj. Po končanem šolanju na Dunaju se je šolal dve leti v Münchnu. V Ažbetovi slikarski šoli se je seznanil s slikarji Veselom, Jamo, Groharjem in Sternom, ki so z njimi soustvarjali slovenski impresionizem. Ob koncu prejšnjega stole-

tja in do konca l. 1903 je slikal v naravi v naših krajih, nakar je odšel študirat v Prago k Hynaisu. L. 1908 je začel v Ljubljani zidati razstavnih paviljon, ki je bil odprt 1. 1909 z veliko slikarsko razstavo. Odtlej je priredil v tem paviljonu 25 umetniških razstav. Zaradi gmotnih težav je leta 1923 prodal paviljon mestni občini. L. 1907 je izdelal načrt za ustanovitev Narodne galerije v Ljubljani. L. 1904 je s svojimi prijatelji ustanovil prvo slovensko društvo likovnih umetnikov »Sava«. Še istega leta je priredil razstavo slovenskih impresionistov na Dunaju in v Beogradu. L. 1906 se je preselil v Ljubljano, kjer je s Sternom ustanovil slikarsko šolo, ki jo je vodil do leta 1914. — Jakopičeva dela so zelo cenjena; zbirke njegovih del imajo Narodna galerija, muzej, Visoki komisarjat, mestna občina, muzej v Beogradu, in Strossmajerjeva galerija v Zagrebu, ter Akademija znanosti in umetnosti v Ljubljani. Jakopič je napisal tudi precej člankov, ki so tudi naštet v letopisu.

Matija Jama

Naj še navedemo nekaj podatkov o življenju akademiku in slikarju, Matiji Jamu. Rodil se je 4. januarja 1872, prav tako v Ljubljani kakor Jakopič. Redni član akademije je od njenega začetka. Gimnazijo je obiskoval v Ljubljani in Zagrebu, potem je pa študiral leto dni pravo na zagrebški univerzi, a leta 1892 se je vpisal v Hollo-sjevo slikarsko šolo v Münchnu. Zimske semestre je redno hval v Münchnu in v letih 1898 do 1899 je študiral na akademiji pri prof. Herterichu. V začetku tega stoletja je slikal v naših krajih in na Hrvaškem, pa tudi v Avstriji. L. 1910 se je preselil na Nizozemsko. Od leta 1915 do 1922 je živel v Haagu, odtlej pa večinoma v Ljubljani. Večja zbirka njegovih del je v Narodni galeriji, a tudi v Strossmajerjevi galeriji v Zagrebu, v beograjskem muzeju, v lasti Visokega komisarjata in mestne občine. — V mlajših letih je Jama napisal tudi nekaj tehničnih člankov. — Svoja dela je razstavljal tudi v številnih velikih mestih v tujini.

Pogovori s čitatelji

„Od nekdanj so lepe Ljubljanke slovele“

Lepo slovensko ime puder je prah; pravimo, da takšna zadeva dvigne mnogo prahu in v tem »boju« proti rdečilu in pudru se je res zelo zapiralo; prah ali puder se ne more poleci. Se vedno dežuje, jejo dopisi, tako da se boj proti rdečilu in pudru sprevača že v vojno. Pravi! Naj bo tudi to posvečeno v slavo Ljubljankam, ki je njih lepota opeval naš veliki pesnik. Tedaj je bil Pegaz ubogljiv pri tako pomembnem opravilu, ker mu ni silil v nos prah ali puder. Kako neki bi pesnik pel dandane? Pravi v trenutku, ko smo se vprašali, smo prejeli naslednjo pesmico nekega povsem neznanega pesnika, Borisa Grevojeda. Naj se torej tudi ta »hvalnica« lepih Ljubljank dvigne pod deževno ljubljansko nebo.

»Nekdanj in zdaj«

Od nekdanj so lepe Ljubljanke slovele...
Tedaj so se rožnata lica rdele,
ko rožnati popki so ustne cvetele
in v mladih je sreči kri zdrava še pela.

Tedaj še ni bilo na licih slepila,
ko pesnik je zarjo le gležnjeve opeval
in kodre je trajne narava le vila,
naravno celo je še noseč zardeval.

Ne zvočnikov hrupa, ni bilo ne kina,
vse nežne in plahe tedanje device
krasila je zdaj nam neznana vrlina:
pred moškim so skrivale čisto še lice.

Naravna je bila in čista bledica —
brez riževe moke, naravne še gube,
človeška so bila ter pristna še lica,
a zdaj so nam krinke lažne le ljube.

Hormonske zdaj rabijo kreme vse žene —
in kdo bi vsa druga naševal ličila!
— lepota pa vedno bolj vene in vene,
ne vemo, kaj žena za lošcem je skrila.

Od nekdanj so lepe Ljubljanke slovele,
a zdaj zaslovela so ženska ličila;
od nekdanj so lepe Ljubljanke cvetele,
a zdaj zacvetela so čudna strašila.

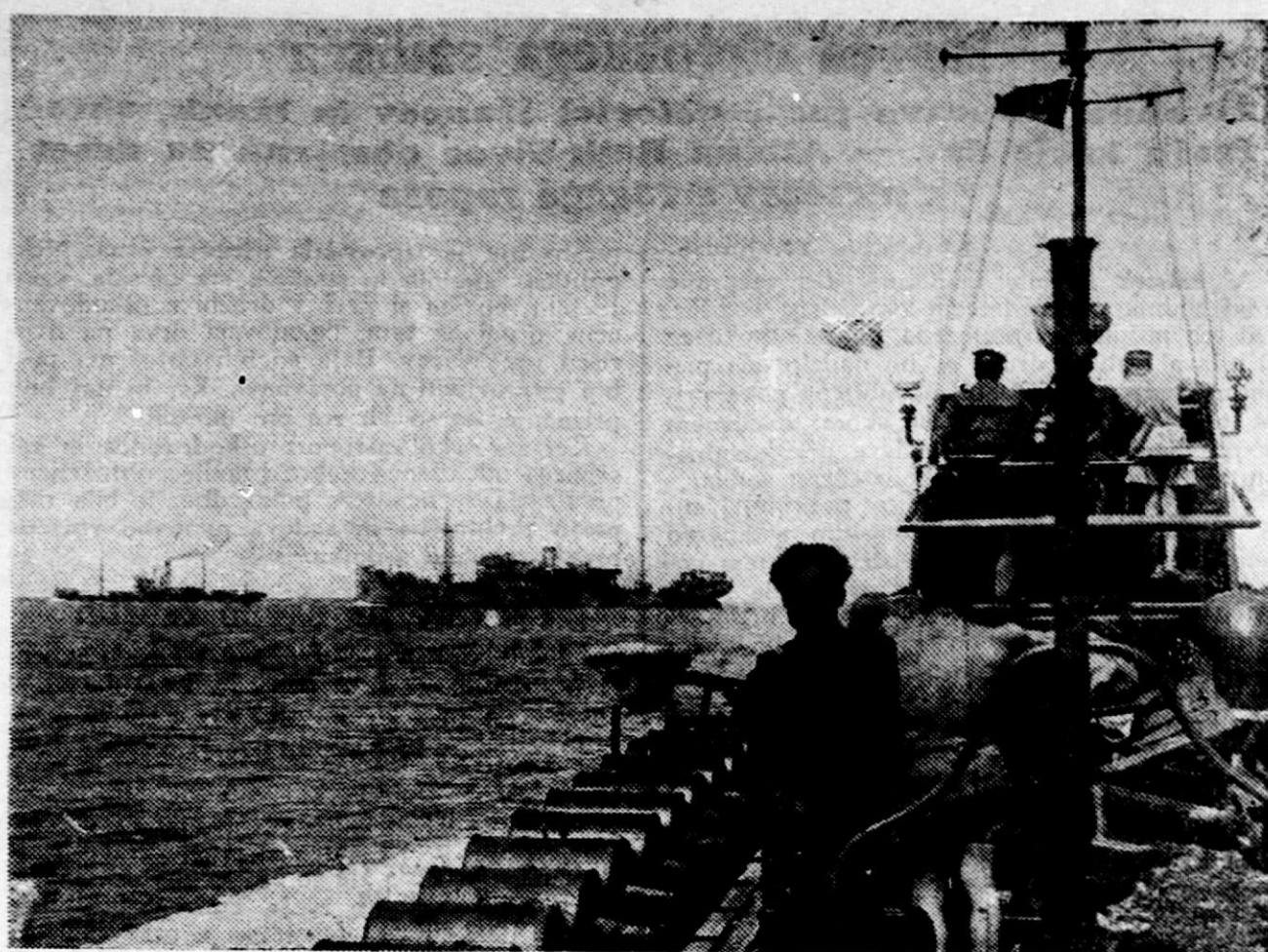
Od te poezije pa zajadrajmo v čisto prozo:

... Zakaj se ženske šminkajo? Mislim, da je v tem le past za moške. Toda ko se dekle omoži? Vprašujem se, kajšno neki bo življenje v zakonu. Če se je dobro omožila, se bo seveda skušala tudi poslej pokrivati z lošcem; nekatere žene so živ reklamni steber za drogerije in parfumerije, toda reklama je, žal, včasih zelo slaba. Drugače je seveda, če se je nesrečnica omožila z revnim možem, da ni denarja niti za fižol, kaj šele za puder in barve. Mislim, da bi bilo šminkanje vsaj malo opravičljivo, če bi se mazale dekleta in bi jim to koristilo, da bi se omožila. Kaj pa nameravajo z mazanjem poročene žene, ne bom ugibal. Vem sicer, da je za žensko največja žaljivka, če ji kdo reče, da je grda, toda če se grda ženska nasmeha, mora biti res peklenko grda, ako misli, da je loščilo najlepše na nji ter da jo je polepšalo... — To sem vam torej hotel povedati: z vsega tega nič ne zrase, z te moke, ki ji pravijo puder, ni kruha; če se pa speče kakšen zakon, se možu pravi vse življenje v oči, da je slep. Če noče oslepeti, se pa začne na domačem poprišču boj proti pudru in rdečilu, boj, ki je zdaj prenesen v javno tribuno.

Bridke so te besede, a v vsem bridkem je še največ resnice. Menda se pa nam ni treba vsaj bati, da bo ta boj zahteval kakšne posebne žrtve, in upamo, da jih doslej tudi še ni. Želim le, da ne bi se ne dvignilo preveč prahu ali pudra ter da bi se ne zadušili v njem. Človek, ki sprejema vse te dopise, si pa tudi želi, da bi se ne zadušil v njih.

Prve mine

Ko se je leta 1848. Slezvig Hohstein dvignil proti Danski in ko so nameravali Danco bombardirati Kiel se je ponudil mlad pruski topniški častnik Ernst Werner Siemens začasni vladar Slezviga Hohsteina, da bi zaprl kielsko pristanišče z minami na električne zažigalnike in ga tako za-

Konvoj, ki ga spremljajo edince Kraljeve mornarice, plove proti nekemu italijanskemu otoku v Sredozemskem morju

varoval pred sovražnikom. Slezvig Hohstein je vprašal Prusijo, ki je to dovolila. Po Siemensu konstruirane in izdelane mine so bili navadni, dobro zabiti in zamasni sodčki, ki je bilo v vsakem pet stotov smodnika. Zasidrali so jih pred kielskim pristaniščem tako, da so plavale dobrih 20 čevljev pod vodno gladino. Električni vodi so bili napeljeni na dva dobro prikrita in zavarovana kraja na obali. Pozneje so priključili sodčkom še velike vreče iz posebnega močnega s kavčukom pokritega platna.

Poročnik Siemens je najprej naskočil s 150 možmi kielске meščanske garde in 50 rezervisti trdnjavo Friedrichsort, kjer se je danska posadka, obstoječa iz šestih starih topničarjev in seržanta, kmalu predala, potem je pa počakal na prihod treh velikih danskih ladij, ki so nameravale napasti trdnjavo. Za obrambo vhoda v pristanišče so postavili mine, ki je pa prežgadol eksplodirala. Popokale so vse šipe in vrata trdnjave. Posadke na danskih ladjah so slišale silno eksplozijo in opustile misel na napad. Ko so dve leti po sklenitvi miru potegnili prve mine iz vode, je bil smodnik v njih še povsem suh in uporaben.

Inseriraj v »Slov. Narodu«!

Križanka št. 85

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14		15		16		17		18		19		
	20			21		22		23				
24			25		26		27					
	28				29		30		31			
32				33		34		35			36	
37			38			39				40		

Besede pomenijo:

Vodoravno: 1. priprava, študij, 3. del ladje, kopalnica, 8. muza, 12. pisemska krtica za pristavke, 14. izguba, dejstvo premaganosti, 16. luknjavati z rokami, gladiti, 18. evropsko mejno gorstvo (množ.), 20. velika evropska reka, 21. pevski glas, 22. italijanski spolk, 23. cvet družbe, najboljši del, 24. pripadnik sodobnega poklica, 26. krtica za označbo starosti, 27. maščoba, zabela, 28. mesto v južnem Češkem, 29. veznik, 30. trdnjava v stari Grčiji, ki se je dolgo uspešno upirala Spartancem, 31. del obraza, 32. del obleke duhovnikov in sodnikov, 33. velika shramba za orodje in vozove, 35. igra s kartami (množ.), 37. osebni zaimek, 38. vrsta kamna, 39. skoro, 40. površinska mera. Navpično: 1. nada, želja, 2. Korosko, 3. ljudozerec, 4. sredi oaze, 5. cigareta, 6. del obraza, 7. začetek in konec abecede, 8. grška črka, 9. japonska mera, 10. rusko mesto ob Upi, 11. veletoč v Južni Ameriki, 12. visoka ravan, 13. oblika pomolnega glagala, 15. mesto na Estonskem, 17. pevski glas, 19. pokrajina v stari Gr-

čiji, 21. zabavišče, 23. okrajšano žensko ime, 25. neumna, bedasta, 26. velika riba, 27. občutek neugodja, kesanja, 29. vzročni veznik, 30. okrajšano žensko ime, 32. kazalni zaimek, 33. grška črka, 34. predlog, 35. krtica za sledeči, 36. iridij.

RESITEV KRIŽANKE ŠT. 84

Vodoravno: 1. Avstralija, 9. Celovec, 15. kratiti, 16. menih, 17. ta, 19. njena, 20. deloma, 21. zm, 22. ora, 24. Ana, 25. zalita, 26. ave, 27. fige, 29. palica, 30. Aron, 31. Azana, 32. nabita, 33. agent, 34. Goti, 35. Miloje, 37. Anči, 38. Ana, 39. Požega, 40. maj, 42. aer, 43. se, 44. solata, 45. surov, 47. ka, 48. brijlva, 49. parasit, 51. Alabama, 52. sanatoriji.

Navpično: 1. Antofagasta, 2. SK, 3. trn, 4. raja, 5. Atene, 6. lina, 7. Ita, 8. ji, 9. celica, 10. enota, 11. Lima, 12. oha, 13. vi, 14. cementirati, 16. Melita, 18. Arizona, 20. dalija, 21. zvonček, 23. Agata, 25. za-boga, 26. arena, 28. nižava, 35. molim, 36. karat, 39. polja, 40. Mura, 41. Jeco, 44. Srb, 45. San, 46. vir, 48. Ba, 49. pa, 50. ti.

P. G. WODEHOUSE:

Mala Pepita

Humorističen roman

1

Da je bilo ravnateljstvo hotela »Guelph«, velikega londonskega gostinca, tisti dan v začetku januarja ob treh popoldne navzočno v salonu apartmana, ki ga je bilo odkazalo gospe Fordovi iz New Yorka, bi se bilo nazbrže malce zgražalo; in da so bili člani tega ravnateljstva filozofi, bi bili sami pri sebi morda premišljevali o mejah, ki so zahtevane človeškemu prizadevanju. Ravnateljstvo je bilo namreč vse storilo, da bi zadovoljilo gospe Fordovo: dobro je bilo nastanilo, dobro jo je hranilo, skrbelo je, da je spretna služničar je naprej ustrezala vsaki njeni želji, toda ona, ki je imela toliko vzroka, da bi bilo zadovoljna, je kazala ta dan do vsega, kar jo je obdajalo, tolikšno nestrpnost in tolikšen nemir, da bi se bil zdel še pri tigru v kletki ali jetniku v Bastiji pretrgan. Zdal je hodila po sobi sem ter tja, zdaj je spet sedla; zdaj je vstala v roke roman, zdaj ga je odložila; nato je spet vstala in jela znova begati po sobi.

Ura se je oglašila. Pogledala je na zapesno urico, čeprav je bila storila to šele pred dvema minutama,

nato pa odprla medaljon, ki ji je na zlati verižici visel za vratom, se zazrla vanj in globoko vzdihnila. Nazadnje je urno krenila v spalnico, vzela iz omare ojnato sliko v okviru, jo odnesla v salon, jo postavila na stol, se za nekaj korakov oddalnila in se koprneče zastremela vanjo. Velike temne oči, drugače tako trde in oblastne, ji je zalivala čudna mehkoča, in ustnice so ji lahno podhrtevale.

»Ogden!« je zamrmrala. »Mili moj Oggie!«

Slika, ki ji je izkazovala gospa Fordova toliko ljubezni, je bila portret, portret, ki v kakem drugem gledalcu že zaradi slabe, diletantske slikarje najbrže ne bi bil zbudil enakih čustev. Predstavljal je nenavadno zoprnega enajstletnega dečka, ki je z napol bedastim, napol nezadovoljnim obrazom bučljal s platna: debelega, od sile rejenege paglavca, ki se mu je že na oko poznalo, da je razvajenec roditeljev, mnogo bogatejših, nego je zdravo zanje in zanj.

V tem, ko je gospa Fordova napeto strmela v sliko, ta pa vanjo, je zabrel telefon. Urno je planila k aparatu. Klicala je hotelska pisarna, da bi ji napovedala obisk.

»Halo! Halo! Kdo?« Gospejin glas se je pritajil, kakor da naznanjeno ime ni tisto, ki ga je pričakovala. »A, da, da; poprosite lorda Mountrija, naj pride gor.«

Spet se je obrnila k sliki. Nestrpni izraz, ki je bil izginil, ko je začela telefonski zvonec, se ji je vrnil na obličje; ob gostovem vstopu pa se je siloma obrznila.

Lord Mountry je bil mlad mož brizu osemindvajsetih let, čokat in slovesen, s plavimi lasmi, rožnati lici in skrbno pristrizženimi brki. Videti je bilo, kakor da bi se bil ob pogledu na sliko, ki mu je takoj ob prihodu srepa zastremela naproti, prestrašeno zdrnil; vsekako je neuteoma obrnil oči drugam.

»V redu, gospa Fordova,« so bile njegove prve besede. Očitno je bil izmed ljudi, ki ne zapravljajo časa z dolgimi uvodi. »Našel sem ga.«

»Našli ste ga!« je vzkliknila s presenečenim glasom.

»I kakopak, Stanborougha, saj veste.«

»A! Misliš sem... da govorite o nekem drugem. Kaj ne bi hoteli sesti?«

Lord Mountry je sedel.

»Slikarja, veste,« je nadaljeval. »Se še spominjate? Pred večerajšnjim pri luncu ste izrazili željo, da bi dali naslikati portret svojega dečka, ker imate samo eno sliko in še to izza časa, ko mu je bilo enajst let...«

»Vidite, lord Montry, to je Ogden. Sama sem naslikala ta portret.«

Njegovo lordstvo je bilo nalašč sedlo tako, da je kazalo hrbet, in na obrazu se mu je zrcalilo duhovno stanje človeka, ki ga je groza pogledati strašni pošasti iz oči. Zdal se je posililo in okrenilo glavo.

»O, saj!« je dejal. In čez trenutek je pripomnil: »Zal dečko, kaj?«

»Jelite?«

Njegovo lordstvo je spet obrnilo glavo v prejšnjo lego.

»Kakor veste, gospa,« je rekel nato, »tega Stanborougha sem vam priporočil. Dobra prijatelja sva in veselilo bi me, če bi mi mogel seči pod pazduho. Pravijo, da je slikar prvega reda; a jaz nisem Bog si ga vidi kak sodnik v treh rečeh. Če se spominjate, ste mi rekli, naj ga danes pripeljem, ker bi radi govorili z njim. Prišel je in čaka spodaj v dvorani.«

»Oh, da, da! Seveda, nisem pozabila. Najlepša vam hvala, lord Mountry.«

»Veste nekaj sijajnega mi je prišlo na misel, ako namreč niste opustili namere zastran potovanja z mojo jahto, ker se morda bojite, da ne bi bilo predolgočasno. Vas je še volja, da se pridružite?«

Gospa Fordova se je naglo ozrla na nihalo uro.

»Seveda, še vedno imam ta namen.«

»Nu, zakaj ne bi potem ujeti dveh muh na en mah? Reči hočem, da bi se dala vožnja prekrasno združiti s slikanjem portreta. Vi bi vzeli s seboj svojega dečka, ki bi mu bil tak izlet gotovo všeč, jaz pa Stanborougha. Kaj menite?«

Ta ponudba ni izvirala iz nenadnega vzklica pri-srčnosti. Narobe, lord Mountry je bil vso stvar dobro premislil in prišel do zaključka, da je to najboljši načrt, čeprav se mu ne manjka senčnih strani. Zavedal se je namreč, da navzočnost takega dečka ni neogibno potrebna za uspeh vožnje z jahto, in pogled na Ogdenovo sliko ga je bil do dobrega prepričal o tehtnosti njegovih pomislekov; po drugi strani pa je nujno želel, da bi se Stanborough udeležil vožnje.